

Чуо сам, Цезаре, да желиш знати о овоме што ћу ти сада писати. Овде се налази човек који живи у великим врлинама и зове се Исус Христос. Народ га назива пророком, а његови ученици га сматрају за божанство. Веле да је син Бога, Творца неба и земље и свега што на њој има и бива. Заиста, Цезаре, сваки дан се чују чудне ствари о овоме Христу. Да лечи болеснике само додиром и да мртве васкрсава једном речју. Он је човек средњег, лепог стаса. Изглед му је благ и достојан поштовања. Коса му је боје добро зрелог лешника, пада му у увојцима преко ушију и са бескрајном милином шири се по плећима. Носио ју је раздељено на темену на „назаретски начин“. Чело му је високо и чисто.

Образи су му љупко румени. Нос и уста његови дивно су правилни, брада му је честа, боје као и коса, није дуга и на средини је раздељена. Очи су му лепе и сјајне, као сунчани зраци, и нико не може право да гледа у њих од сјаја. Укорава с величанством, а опомене су му пуне блакости. Или говорио или творио, увек то чини са милином и озбиљношћу. Никад га не видеше да се смеје, али су га видели да плаче. Веома је умерен, врло скроман и веома mudar. Једном речи: то је човек, који својом великом лепотом и својим божанским преимућством надмашује све синове човечанства. Науком задивљује сав Јерусалим. Он нигде није ништа учио, а зна све науке. Иде босоног и гологлав, многи га исмевају, али у његовом присуству стрепе и чуде се. Веле да такав човек није никада ни виђен, ни чувен у овим пределима. Многи Јевреји га сматрају за божанство и верују му, а други га туже мени, као да је противник твог Величанству, Цезаре. Он није никада никоме учинио зло, али јесте добро. Ипак сам твог Величанству, Цезаре, готов да слушам, како ми наредиш биће извршено.

У Јерусалиму седме индикције, месеца једанаестог. Твог Величанства највернији и најпонижнији слуга,

Намесник Публије Лентула